



SEBASTIAN
FITZEK

Pozvánka

PSYCHOTHRILLER

TATRAN

SEBASTIAN
FITZEK

Pozvánka

TATRAN

Z německého originálu Sebastian Fitzek: Die Einladung,
vydaného nakladatelstvím Droemer Verlag, Ein Imprint
der Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Mníchov 2023,
přeložila Michaela Škultéty.

Vydalo Vydavatelstvo TATRAN, Bratislava 2024
jako svou 5492. publikaci.

Vydání I.

Přebal a vazbu podle originálu zpracoval Peter Zentko.

Odpovědná redaktorka Helena Škodová

Korektorka Táňa Holasová

Technický redaktor Peter Zentko

Sazba AldoDesign, Bratislava

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

This book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.avainternational-de).

Copyright © 2023 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Translation © Michaela Škultéty 2024

Czech edition © Vydavatelstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1604-3

*Hory spí, hvězdami přemoženy –
i v nich však probleskuje čas.
Ach, v mém divokém srdci nepomíjivost
bez přístřeší dřímá zas.*

Rainer Maria Rilke

*Horší než samota
je společnost lidí,
kvůli nimž se cítíte osaměle.*

*Kdo z vás je bez hříchu,
první hod' na ni kamenem!*

Jan, 8, 7

Věnováno Christianovi

Prolog

Věděla jsi, že na Zemi jen po krátkou dobu nebylo rozmnožování smrtelné?“ zeptal se šedovlasý muž a nalil jí koňak, přestože odmítla.

Svým frakem, bílou košilí bez knoflíků a uhozenými lakýrkami jí připomínal tučňáka. Zabořila se do příliš velkého županu, který jí nachystal po osprchování.

„Pohlavní choroby jako syfilis nebo kapavka, pak nebezpečí při porodu,“ vysvětlil jí a olízl si horní ret. „Za nechráněný sex se velmi často platilo a platí smrtí.“

V krbu zapraskalo poleno a ten zvuk jí připomněl to silvestrovské ráno. Když bylo ještě všechno v pořádku, máma neutekla s jiným chlapem a otec nebyl opilý už před šestou večer. Takže s ním směla házet petardy na dvoře vedle Eddyho garáže.

Bylo to naposledy, co ho viděla.

Jestlipak táta ještě žije? Doufejme, že ne.

„Byla jen jedna fáze, kdy jsme si mohli zařadit, aniž bychom museli počítat s nejhroším. Víš, kterou mám na mysli?“

Usrkla jantarově zbarveného nápoje, ucítila příjemné, dávno ztracené teplo teď i zevnitř a proklela se. Tušila to. Už ve chvíli, kdy ten starý podivín stáhl boční okénko a mávl na ni. *S tím chlapem není něco v pořádku.* Měl falešné oči ve falešné tváři. Lifting, botox nebo cokoliv jiného. Bezcitná maska připomínající ještěrku.

Ale nejspíš by k němu nastoupila, i kdyby krvácel z očí. Cokoli bylo lepší než další noc v minus sedmi stupních pod oblohou S-Bahnu na Stuttgarter Platz. A na první pohled se zdálo,

že trefila jackpot: Mercedes třídy S, vila s dvojgaráží, nejméně šest set metrů čtverečních luxusu s podlahovým vytápěním a župan, který ji hřál víc než zimní parka od Armády spásy. Na druhou stranu jeho opilecké bláboly byly nesnesitelné a nejspíš naznačovaly, co od ní ještě dnes očekává na oplátku.

„Byla to fáze, kdy byla vynalezena antibiotika i antikoncepční pilulky. Ale trvala jenom krátce, než přišel AIDS. Jen patnáct let, od konce šedesátých do začátku osmdesátých let. V dějinách lidstva to byl pouhý mžik.“

Tučňák se zasmál a otevřel dřevěnou truhlu, která stála před dvoukřídlovým oknem. Směřovalo do zadní zahrady a bylo zajištěné ohýbanými bílými mřížemi, stejně jako všechna okna v přízemí vily.

„Není to paradox? Čin, který plodí život, vždycky byl a je spojený s nebezpečím smrti.“ Z truhly vytáhl plátěnou tašku. „To je pro tebe.“

Nahlédla do tašky, kterou tučňák položil na pohovku, jako by to byl pytel na odpadky.

„Pojď, vybal to.“ Vzal jí z ruky kalíšek s koňakem.

Jeden po druhém vytahovala z tašky kusy oblečení: světle šedou sukni, jednoduché dívčí spodní prádlo, bílou halenku s nabíranými rukávy.

„Obleč si to!“

Gestem ji pobídl a ona poslechla. Tučňák jí slíbil tři sta eur, z nichž stovku už měla zastrčenou pod stélkou kozaček.

Spustila župan na zem a vklouzla nejprve do spodního prádla.

„Otoč se,“ vyzval ji, když si všechno oblékla. Oblečení jí padlo jako ulité. Vypadalo nepoužívané, ale vonělo jako čerstvě vyprané.

„Perfektní,“ usoudil tučňák. Vystrčil ji z obývacího pokoje (kterému říkal salon) k točitému mramorovému schodišti, vedoucímu do prvního patra. Bosá kráčela schod za schodem. Stoupala vzhůru, ale měla zvláštní pocit, že sestupuje do ledového sklepa.

„Tudy!“

Následovala ho do koupelny, která byla větší než byt na výškovém sídlišti Neukölln, odkud její otec ochlasta vyhnal nejprve matku a potom i ji.

„Podívej, jak ti to sluší,“ jásal tučňák a postavil skleničku s koňakem na okraj vřívkvy. Krátce pohlédla do zrcadla ve zlatém rámu nad dvojitým umyvadlem, ale hned zase sklopila zrak. Na tomto výjevu nebylo nic přirozeného. Opilý, nejspíš pětapadesátiletý muž ve fraku vedle čtrnáctileté dívky třesoucí se strachy a zimou.

„Úžasné. Můžu ti ostříhat vlasy?“

Pokrčila rameny. V porovnání s požadavky, které si představovala, byla tahle žádost ještě neškodná.

„Za vlasy se platí zvlášť.“

„Žádný problém,“ řekl a ona mu uvěřila. Už jen hodinky na jeho zápěstí byly cítit bohatstvím. Nejspíš by jí mohl zaplatit tisícovku za každý vlas a ani by si toho na svém účtu nevšiml.

„Počkej, možná bude stačit, když si je vyčeseš,“ řekl a se soustředěným výrazem k ní přistoupil. Zavřela oči a cítila, jak jí ten podivín vetkl do vlasů několik sponek, pak ustoupil a se smíchem zatleskal rukama. „A teď trochu lesku na rty a pudr. Jsi přílišbledá.“

Ucítila, jak jí něco rozetřel na rtech, potom štětec na obličej. Příjemně to vonělo, a přesto z toho měla špatný pocit.

„To je neskutečné,“ slyšela ho říkat, a teď zněl smutně. „Kdybys jen tušila, co v tobě vidím.“

Zrychleně dýchal. Našpulenými rty lačně nasál vzduch. Cítila z jeho dechu koňak, ale i něco jiného, něco hořkého.

„Pojď!“

Vzal ji za ruku a vedl ji z koupelny na chodbu, o dva pokoje dál. „Vypadáš přesně jako ona.“

„Jako kdo?“ odvážila se zeptat.

„A dokonce i hlas máš podobný.“

„O kom to mluvíte?“

Zastavili se před přivřenými dveřmi.

„Pšššt.“ Muž jí položil ukazováček na rty. „Moc se vyptáváš. Ona je spíš málomluvná.“

Pak ji postrčil do pokoje. Pastelový dívčí sen ve fialové a bílé barvě. Skříň, malá pohovka, spousta polštářů na přehozu – všechno harmonicky tón v tónu. Dokonce i dort na malém toaletním stolku měl fialovou náplň. Hořel na něm nejméně tučet svíček. Nad postelí visela odpovídající girlanda. Růžovými písmeny na stříbrné fólii na ní stálo *Happy birthday*. Viděla v té fólii svou tvář a nepoznávala se.

„Krásné narozeniny, miláčku,“ řekl muž za ní.

Otočila se k němu čelem. „Co má tohle znamenat?“

Kývl na ni. Se slzami v očích. „Všechno nejlepší ke čtrnáctinám,“ řekl. Pak za sebou zavřel dveře. Dvakrát otočil klíčem a vytáhl ho ven.

Pomoc!

Hrdlo se jí stáhlo, jako by jí tučňák nasadil na krk neviditelnou smyčku.

Ztěžka dýchal, přistoupil k ní blíž a znovu si olízl ret.

„Prosím, můžu jít?“ zeptala se. Hlas se jí trásl strachem.

Příliš pozdě.

Starý muž přimhouřil oči, jako by ho něco oslepovalo.

„Nikdy to nebylo tak dokonalé, Marlo,“ prohlásil.

„Kdo je Marla?“

Když se zableskla čepel, napadlo ji, jak se nuž dostal do tučňákovy ruky tak rychle.

„Věděla jsi, že červená je jediná barva, která symbolizuje život a lásku stejně jako smrt?“ zeptal se.

Potom bodl. Jednou. Dvakrát. Průnik čepele zněl, jako by holýma rukama drtil oloupaný pomeranč. Připadalo jí, že se v ní něco zlomilo. Jako když se těžká sklenice roztrhne o tvrdou podlahu. Spíš to cítila, než slyšela. Přitom křičela hlasitěji než kdykoli předtím. Bylo to, jako by ji postříkal vodní pistolí. Zamrkala, otočila hlavu na stranu, instinktivně si protřela oči a všechno viděla přes rudý opar. Vzápětí se jí udělalo špatně.

Protože ochutnala krev, která jí stékala z čela do úst, zatímco křičela a chrčela.

„Prosím, ne, ne!“ zaúpěla, ale už bylo pozdě. Tučňák přetl krční tepnu. Slyšela už jen, jak supí: „Je mi to líto, nemůžu si pomoci, Marlo.“ Pak už neslyšela nic. Protože bylo po všem.

Starý muž, který si nejprve vrazil nůž do obou očí a následně do krku, byl mrtvý.

1. kapitola

O čtyři roky později Pět let před rozhodnutím

Podle statistik umírá většina lidí, kteří zemřou přirozenou smrtí, mezi druhou a pátou hodinou ranní. O průměrném čase úmrtí v důsledku vraždy neexistují žádné informace.

Přinejmenším Marle Lindbergové o tom nebylo nic známo, ačkoli její deník by mohl statistikům poskytnout určitá vodítka. Její duše byla například zabita 23. dubna v půl deváté ráno v obývacím pokoji domu jejich rodičů v Dahlemu. Definitivně měla zemřít o čtyři roky později za mimořádně horkého podvečera v bývalé porodní klinice v Berlíně-Wannsee.

Přesně v 19.51 hod. Za pouhých pár minut.

Marla vystoupila z malého rozvrzaného auta, které jí poskytl kurýrní služba. Pro Carry&Co pracovala brigádně od té doby, co skončily ústní maturitní zkoušky. Dnes si měla raději vzít volno. Zasáhlo ji horko jako z rozpálené pece. Otfela si pot z čela a znovu se podívala na mobil.

Tady?

Podle Google Maps stála před správnou budovou, i když jí to tak nepřipadalo. Už příjezd k místu byl zvláštní. Na kulatém cihlovém oblouku, pod kterým projela kolem prázdné vrátnice, bylo napsáno „Klinika Schilfhorn“.

Nebylo však možné, aby tu ještě fungovala nemocnice, tak zaplevelený a popraskaný byl samotný asfalt, nemluvě o zchátralých barácích u silnice. A přesto to Marla hned neotočila, ale pokračovala podle navigace dál. Tu a tam se objevily zrenovované sruby s cedulemi start-upových firem, které se zřejmě domnívaly, že tento morbidní areál skýtá pro jejich obchodní modely potřebné kreativní prostředí.

A tak teď stála před mohutnou šestipatrovou budovou s plochou střechou a rozbitými okny. Světlé fasádní panely byly posprejované nečitelnými graffiti symboly.

Marla obešla auto a otevřela kufr.

Obvykle rozvážela nákupy nebo objednávky z restaurací. To, že dnes bude dělat doručovatelku, pro ni bylo nové. Zákazka přišla jako přímá zpráva přes WhatsApp od jejího vedoucího směny Stevea, zrovna když se chystala zaparkovat auto a skončit.

Úplně jsem zapomněl: Poslední dnešní dodávka. Schilfhorn 18–24, budova č. 14, místnost 012. Balíček jsem už dal do kufru. Důležité: Předat přesně v 19.49. Ani dřív, ani později.

Zdravím,

S.

To je ale zvláštní úkol.

Nikdy předtím nebylo časové rozmezí tak úzké, na minutu přesně. Ale jestli se Marla něčím vyznačovala, tak to byla přesnost a dochvilnost, a to samozřejmě věděl i její zaměstnavatel.

Podívala se na hodinky.

19.34. Do západu slunce zbývaly ještě dobré dvě hodiny a ona přemýšlela, jak bezútešně musí budova ve tvaru krabice od bot vypadat ve tmě. I na slunci působila strašidelným dojmem opuštěného místa bez budoucnosti.

Stejně jako můj rodný dům, pomyslela si Marla, ačkoli na první pohled neměla vila rodičů v Dahlemu se zdejší klinikou nic společného. Nezasvěcení, kteří tehdy nahlédli přes hustý, věčně zelený živý plot ke vchodu do Lindbergovy vily, lemovaného sloupy, si mohli při pohledu na pečlivě uhrabanou šterkovou příjezdovou cestu a hřejivé světlo v kastlových oknech pomyslet, jaké štěstí to muselo být vyrůstat v takovém prostředí. Že zdání klame, si sousedé a kolemjdoucí uvědo-

mili před čtyřmi lety, když v noci 23. dubna, jen pár hodin před jejími čtrnáctými narozeninami, zaparkovala před pozemkem Lindbergových v Podbielskiallee armáda záchranářských vozidel s divoce blikajícími výstražnými světly. Druhý den ráno, když se Marla vrátila z výletu do Franckého lesa, kde byla s pěveckým sborem, právě včas na svou plánovanou narozeninovou oslavu, byl obývací pokoj ještě plný policistů.

Ta policistka byla příliš mladá na to, aby jí svěřili tak smutný úkol, napsala později během terapie na papír. Psycholožka jí poradila, aby psala sama sobě dopisy, které jí pomohou vyrovnat se s tím, co se stalo.

Policistka otevřela dveře a odvedla Marlu k její matce Thee.

Thea seděla na pohovce a bezvýrazně zírala do studeného krbu.

„Leven?“ Marla v panice vykřikla jméno svého milovaného staršího bratra. Myšlenka, že se mu něco stalo, byla nasnadě; vždyť v devatenácti letech byl už podruhé v odvykacím zařízení. Ale policistka se vyjádřila jasně: „Je mi to líto, zlatíčko. Tvůj otec už není mezi živými.“

Vloupání s vraždou v luxusní čtvrti, tak zněl následujícího dne titulek v bulvárním deníku, ačkoli takový trestný čin v trestním zákoníku vůbec nebyl. Senzační zpráva byla nepravdivá i v dalších ohledech. Ve vile Lindbergových nedošlo k žádnému vloupání ani k vraždě.

Pitva nade vši pochybnost prokázala, že Edgar Lindberg spáchal sebevraždu. Jeho dopis na rozloučenou, který byl nalezen v trezoru, odhalil rozsah nepředstavitelně hluboké propasti, do níž nakonec úmyslně skočil.

Nejdražší Marlo,

miluji tě tak moc, mé dítě, že je to až chorobné. Toužím po tobě tak, jak by otec po své dceři nikdy toužit neměl. Uvědomuji si, že jsem nemocný člověk s odpornými, nechtutnými myšlenkami. Abych se na tobě neprovinil, ubli-

žoval jsem ostatním. Neustále jsem hledal dívky, které mi tě připomínaly, které se ti podobaly. Oblékal jsem je, jako se oblékáš ty. Nikdy k ničemu nedošlo, přísahám, i když přísaha lidské spodiny má asi pramalou cenu.

Stejně jako jsem nikdy nevztáhl ruku na tebe, nevztáhl jsem ruku ani na ty ubohé dívky, které jsem všude hledal. Na internetu i na ulici. Žádná nikdy nebyla tak krásná jako ty, žádná se ani nepřiblížila tvé nádherné tváři. Mé myšlenky byly čím dál morbidnější, čím dál hrozivější. Možná sis toho všimla. Zpočátku jsem, když jsi spala, sedával vedle tvé postele. Později, když jsi povyrostla, jsem si lehal pod ni. Poslouchal jsem, jak ve spánku dýcháš. Sahal jsem na tvé prsty, když ti ruka visela přes pelest a tvá dlaň se téměř dotýkala mé hlavy.

Byl jsem tvůj stín, pozoroval jsem tě zpoza keřů u školního plotu. Stál jsem proti tobě na nástupišti metra, když ses vracela z hodin klavíru.

Někdy ses otočila, přidala jsi do kroku a já chtěl na tebe zakřičet, že ti nehrozí žádné nebezpečí. Že jsem tvůj anděl strážný, ne pronásledovatel.

Ale pak jsi o svém stínu pověděla mámě. O svém temném průvodci, jehož jsi cítila v zátylku. Odbyla ho jako imaginárního kamaráda, jakého má spousta dětí. Ale my dva jsme věděli, že to, co ti nahání husí kůže, není vymyšlené. A Thea to po čase pochopila taky. Objevila můj make-up, falešné vousy a obočí, jimiž jsem se maskoval, abys mě okamžitě nepoznala, když jsem kolem tebe procházel na pěší zóně. Nikdy se o tom nezmínila, ale odstěhovala se z ložnice a držela si ode mě odstup. Na jednu stranu mi to usnadňovalo trávit víc času tím, že jsem tě pozoroval. Na druhou stranu můj stud před sebou samým nesmírně vzrostl.

Jsi mladá, můj nádherný miláčku. Jednoho dne, až přijde ten správný čas, ti máma dá tento dopis přečíst. Do té doby tě snad už zbavím břemene své existence tím, že budu

mít alespoň tolik slušnosti, abych vztáhl ruku na sebe, a ne na někoho jiného. Snad mě jednoho dne pochopíš. Ne to, proč po tobě tolik toužím. Pro to neexistuje žádné ospravedlnění ani odpuštění. Ale proč jsem se za to potrestal tím, že jsem se ve chvíli své největší slabosti zabil.

Dopis končil hluboce smutným posledním vyznáním lásky.
Následovaným P. S.

A právě postskriptum bylo na Edgarově dopise na rozloučenou to nejhorší.

2. kapitola

Marla odehnala komára, který se jí chtěl usadit na obličej. Uvědomila si, že už nějakou dobu civí do otevřeného kufru – opět ochromená svými vidinami. Už to byly čtyři roky, a přesto téměř neuplynul den, aby nemyslela na svého otce.

A cítila ho. Jeho stín. Jeho dech.

P.S.: Už tady nejsem. Ale vždycky budu s tebou.

Máš svatou pravdu, Edgare.

Dokonce i v myšlenkách ho oslovovala výhradně křestním jménem, aby se od něj distancovala. Marně. Sám to přece napsal: Vždycky bude s ní.

Ve vztahu k dopisu na rozloučenou se však mylil.

Matka ho nezadržela, aby svou dceru ušetřila. Poté, co ho forenzní tým vydal, Thea neváhala ani vteřinu a předala ho Marle. Předtím rozložila na kuchyňském stole řadu novinových výstřižků, všechny v podobném tónu:

Měly vypadat jako jeho malá holčička!

Nová zjištění v případě senzační sebevraždy Edgara L.: Zvrhlý zprostředkovatel luxusu stylizoval dívky z ulice do podoby své dcery, než se ze samé hanby sám popravil.

„A to všechno je tvoje vina, Marlo!“

Slova, která její matka nikdy nevyslovila, a přesto je Marla cítila, jako by byla vyřčena nahlas.

Viděla je v Theině vyčítavém pohledu, zakoušela je v přehlížení, jímž ji trestala. Cítila její bolest v den, kdy jí matka řekla, že už s ní nemůže dál bydlet v jejich domě a že se musí přestěhovat k babičce Margot.

Dcera v otci probudila nepřirozenou, neukojitelnou touhu a Thea Lindbergová si to při pohledu na Marlinu tvář každý den znovu připomínala. Alespoň taková byla teorie doktor-ky Jamal Bayazové, psychologky pro mladistvé, k níž Marla začala docházet na terapii traumatu krátce poté, co ji matka poslala do vyhnanství k babičce. Doktorka Bayazová přišla s nápadem terapie prostřednictvím psaní a Marla se jí také svěřila se svou paranoiou.

Někdy mi připadá, že je Edgar stále se mnou. Že mě neustále pozoruje. Nevidím ho, ale cítím jeho stín. Když jedu na kole domů z obchodu nebo metrem na hodinu klavíru. V noci se pořád bojím nechat svou ruku viset z postele, protože mám strach, že by si mě k sobě mohl přitáhnout.

Psycholožka jí poradila metody, které ji měly těchto bludů zbavit – jenže jí nepomohly. A Marla byla bohužel natolik hloupá, že tento záznam přečetla své nejlepší kamarádce. Cora Aichingerová svěřené tajemství vyžvanila celé třídě. Nebylo divu, že se po škole rychle rozšířila přezdívka „Šílená Marla“.

Všechno jen kvůli tobě, Edgare.

Marlu spolužáci nešikanovali otevřeně, ale vyhýbali se jí. Jako by to, co se jí stalo, bylo důsledkem nějakého neblahého viru a ona byla vysoce nakažlivá. Ta izolovanost, to, že byla v desáté třídě za outsidera, Marlu deprimovalo, a kdo ví, možná by se vydala v otcových stopách, kdyby nebylo jeho.

Kiliana.

Jako na každé škole, i na hohensteinském gymnáziu existovala nenápadná většina. A pak tu bylo několik barvitých exotů, kteří vyčnívali z šedé masy na školním dvoře jako popové

hvězdy. Kilian k takovým hvězdám patřil. Na rozdíl od Marly se záměrně snažil být nenápadný. Všichni ho chtěli na večírku, ale on pozvání přijímal jen zřídka. Ona by naopak ráda šla, ale pozvánku nedostala. Dokonce i její bratr Leven si myslel, že Kilian je frajer, a ten se normálně nestýkal ani se svými vrstevníky, pokud mu neprodávali drogy nebo mu neplatili za DJování. Ve skutečnosti to byl Leven, kdo Marlu upozornil na „*jedinýho rozumného týpka v tvým ročníku*“ poté, co se s Kilianem seznámili v jednom obchodě s vinyly v Neuköllnu. Jestliže oba muže spojoval společný hudební vkus, Marla a Kiliana sblížila až hádka. Došlo k tomu na hodině filozofie. Každý žák měl představit motto, podle něhož by si uspořádal svůj život. Kilian zapochyboval o smysluplnosti tohoto úkolu a vysmíval se mu: „*Život je příliš krátký, než abychom ho promarnili instantními moudrostmi.*“

Marla se proti němu postavila a prohlásila, že moudrost neztrácí na významu jen proto, že ji cítují i filozofové od kuchyňského stolu. Jejich debata ovládla hodinu a skončila až druhý den. Se senzačním výsledkem. Kilian nejenže uznal, že ho Marla přesvědčila. Její životní motto ho zjevně zaujalo natolik, že si ho nechal vytetovat na předloktí!

každý člověk má dva životy.
druhý začíná v okamžiku,
když si uvědomíte, že máte jen jeden život.

Tímto pro všechny viditelným projevem uznání začalo jejich platonické přátelství (*nebo to bylo něco víc?*), v němž si svéhla-vý samorost a nedobrovolná outsiderka vyměňovali názory na obsah výuky i soukromé záležitosti, sdíleli sešity i starosti a nakonec o sobě věděli víc než leckterí novomanželé. Jejich vzájemná důvěra zašla tak daleko, že si dokonce dávali navzájem číst své deníky.

Vysoko nad její hlavou se směrem k Wannsee rozlétlo hejno ptáků a vytrhlo Marlu ze zamyšlení.